

politiske system vare sig for at lovgive ud fra enkelte tilfælde, fordi konsekvensen kan være, at et meget stort antal mennesker herefter bliver tilsvarende urimeligt og ringere stillet.

Det er ligeledes hensigtsmæssigt, hvis det inden for rimelige grænser er muligt for de ansatte i det sociale system at administrere med et vist skøn. Der er således mange hensyn at tage, når der skal formuleres regler for tildeling af kontanthjælp.

Efter Paradoksudvalgets udredningsarbejde er der med dette lovforslag stillet 8 forslag. Jeg vil kun kommentere forslag 1, som er en løsningsmodel til at imødekomme mulige påstande om, at der udbetales urimelig stor kontanthjælp. Når tidsbegrænsningen er sat til et helt år, skulle der være tid til at finde holdbare løsninger for den enkelte familie med akutte vanskeligheder. Det kan jo være hensigtsmæssigt kortvarigt at dække store udgifter for at forhindre, at en familie skubbes ud i en voldsom social deroute og for at sikre, at kontanthjælpen bliver hjælp til selvhjælp.

Det Radikale Venstre støtter hele lovforslaget med de 8 punkter. Jeg skal samtidig meddele, at Centrum-Demokraterne også støtter forslaget.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Det var til De Radikales ordfører, som kun kommenterede den første del af forslaget. Det er jo rigtigt nok, at der har været en stor offentlig debat. Jeg vil godt sige til De Radikales ordfører, at dermed kommenterer man 3 pct. – altså 17 mio. kr. ud af de 457 mio. kr., man sparer. Er det virkelig en rimelig offentlig debat, når den i øvrigt ikke fortalte, hvad det her drejer sig om? Selv de 3 pct., de dér udbetalinger over dagpengemaksimumsbeløbet, er jo ikke et udtryk for, at det er velhavende i finansverdenen, der er gået fallit i Søllerød/Allerød. Det er ikke den type sager, vi har haft med at gøre.

Som socialministeren har bemærket, var jeg socialudvalgsformand i Kolding på det tidspunkt, denne her debat startede. Vi brugte såmænd 80 pct. af de her udbetalinger over dagpengemaksimumsbeløbet til at flytte familier, der af en eller anden socialpolitisk grund var meget god grund til at flytte rundt på, simpelt hen fordi vi ville virkeliggøre nogle af tingene fra Byudvalgets rapport og Byudvalgets arbejde. F.eks. havde vi nogle familier, der varigt så ud til at have en tilværelse på bistand, og så var der megen idé i at flytte dem til en billigere bo-

lig. Det udmøntede sig, på det tidspunkt man gjorde det, i en højere bistandshjælp, og derfor vil jeg gerne sige til De Radikale: Hvis udgangen på udvalgsarbejdet kunne blive, at det er det, der forarger offentligheden og dermed også de politikere, der let ryster på hånden, så lad os tage fat på de små 3 pct., som har været det reelle problem i den offentlige debat. Men de giver så modsat ingen begrundelse for at straffe de 97 pct., hvor specielt de unge forsørgere og de unge uddannelsessøgende rammes. Det er kernen af debatten efter De Radikales indlæg.

Bruno Jerup (EL):

Jeg kan forstå, at der sådan skal laves lovgivning efter, hvad der kan opregnes af misundelse og forargelse rundt omkring, og hvad der kan laves af sager i aviserne. Jeg overrasker nok ikke nogen, hvis jeg fortæller, at dette lovforslag ikke kan støttes af Enhedslisten. Jeg ved sådan set ikke, om der er noget i det overhovedet, jeg kan finde på at støtte.

Det er forringelser fra ende til anden. Hvis man tager det første punkt om 12-månedersgrænsen, som jo er blevet taget meget frem her, så bør man prøve at vurdere, hvor mange mennesker man rent faktisk er på jagt efter. Det drejer sig faktisk kun om cirka 0,9 pct. af de bistandsmodtagere, der findes i dag, som er over 12-månedersgrænsen; det vil sige, at det er en meget lille gruppe. Så skal man også være opmærksom på, at en del af den støtte, de får, jo ikke er decideret bistand, men er lån, som de får, bl.a. måske fordi de bor i eget hus. Det vil sige, at det, man går ind og gør nu, er, at man i stedet for siger: Det er meget vigtigt, at du bliver presset ud af det hus, som du har boet i i måske 10-15-20 år, fordi nu er der gået 13 måneder, og vi har en grænse, der hedder 12 måneder.

Man har allerede nu en mulighed for i forhold til bistandsloven at gå ind og sige til folk: Prøv at finde dig en billigere bolig. Det har man haft altid, eller i hvert fald igennem lang tid, så derfor er det jo bare en stramning, som rammer helt tilfældigt, i stedet for at lade den mulighed, der består nu, gælde: at man lokalt kan vurdere, at 13 måneder eller 14 måneder eller mere vil være acceptabelt. Så jeg kan ikke forstå, hvorfor der skal være nogen gevinst i det.

Så er der en anden ting under punkt 2: de såkaldte kombinationsægtepar. Jeg kunne godt tænke mig at vide, hvilken rimelighed der er i, at man går ind nu og ophæver den gensidige forsørgelsespligt ensidigt for denne gruppe af